

АНЕКДОТИ

Тръгнай на лов. Нищо няма. На връщане гледам една лисица се върти около Дюлгерския гръб. Бързо търся патрон, но тук патрон, там патрон – няма. Не щеш ли попадна ми един цигански пирон. Турям го в кримката. Дърпам и залепвам опашката на лисицата за гръба. Лисицата започна да се гжаска, да се гжаска и се излузиот кожата. Аз се улий и извикай:

– Е, ти не ми трябваш, кожата ми трябва!

Па я взей та направии едно кожуче на бабата

* * *

Напълний тъпкачката с гжапане – барут, кииги, съчми и излязой на лов за вечеря. Не щеш ли, погледнай към бряста на Никола Гагъшки, мой комшия, накацали врабчета. Гръмнай и що да видиш:

– Пено ма, Пено, донеси крината!

Тя туря, аз турям и цяла крина напълнийми. Па си напълни крината и Николица, та гаже и котараците на Малък Чардак си апнаа.

* * *

Моето зеле го нападна зайк. За да се отърва от него, турнай го зелето бели камъни и ги поръси с лют пипер и го загърлий. Зайкът подуши зелето, кихна, подскочи и си удари главата в камъка и умря. Така се отървай от него.

* * *

Изкарай воловите към "Назърица" по чулнушкия път. И гледам един айроплан се завъртва и ниско над мене прелетя. Уплаши се и залегнай в ангъка. Пилотит ми се обади:

– Петре, Петре, аз съм ба, Борис, цар Борис!

– Е ва Борисе, изкара ми акъла, Борисе, ти ли си ба!

* * *

Един ден си пия ракията в кръчмата и Борис влезе.

– Здравей, Петре! – усмихнато ме поздрави и се ръкува с мен.

– Зграсти! – аз му отговорих.
Той си ни кафето и излезе.
Аз попитай ората:
– Е, познайте ли моя човек?
– Петре, не можайми – ми отговарят те
– Това беше Борис ба, цар Борис, вие не го познайте.

* * *

Наблужи свинята да ми се праси. Тук свиня, там свиня, няма я. Кога я открий, тя влязла в тиквата и се упрасила 11 парчета.

* * *

Изгубий си кокошката. Търся, търся, няма я. Мина се бая време. Стоя в къщи и слушам петли кукуригат.

– Петко, – извикай аз. – Виж къде пеят тия петли, тук ли? – и посочи стаята и тавана.

Петко се качи на тавана и бързо се върна.

– Тате, гледам кокошка, там е мътила. Там ги е гледала и там и те кукуригат.

– С какво ги е ранила? – попитай аз.

– Яли са памуково семе – рече Петко.

– Ами вода? – попитай аз.

– Памуковото семе има много масленост, какво искаш повече.

* * *

Засуши се. Реших да си изкопая дилап. И като се отпуши един дамар. Като почна да фърчи вода, кози глави, букова шума и бог-лива тел. Сигурно този дамар беше от Староселския балкан. Едва извадих Абдията, щеше да се угави.

* * *

Вчера с Петко местихме едно цвекло в пруста от едно кише на друго кише. И като изкопнаа едни мишки. Петко с греблото, аз с метлата, крина и половина мишки натрупахме.

* * *

Млад войник бей. Един полковник не можеше да си отиде в отпук, защото нема кой да вади зъби на войниците. Аз му се обагид, че аз мога и той ме удари два шамара по бузата, та сопола ми излезе, защо не съм му казал, че мога да вадя зъби и че пет години не си отишъл в отпук. Той се съгласи и си отиде в отпук. Когато се върна бей навадил два коша зъби.

* * *

На фронта се свечеряваше. Туряме огън, закачваме баките и варим васул за вечеря. Откъде изсвири един снаряд, право в баката във васула. Попеля всичко, пак не можахме да ядем.

* * *

Илия Дончев и Цончо Врагов отиват да си оправят гюмето. Минават покрай дома на дядо Петър. Поздравяват го и си продължават пътя. Когато доде време да си мажат гюмето, поглеждат в торбите за мистрия, но я няма. Решили двамата да отидат у дядо Петър, тъй като живеел на края на селото, да му поискат мистрия. Той сериозно ги погледнал, па казал:

– Цонка, имам една мистррия, донесой я от Новите земи. Ще ви я дам. Почакайте!

И двамата ловци чакали за мистрия 30 – 40 минути. Излязъл дядо Петър и спокойно им казал:

– Цонка, бай ти Петко е дал на Велико от Мълк чардак, че моята мистрия е много спорна, сама работи.

* * *

Връщаме се от зимен лов, от гюмето. Студ голем. Главите, веждите, грехите са сковани от лег. Дядо Петър ни попита:

– Е, момчета, ударийте ли някой юрдек?

– Нищо, нищо! – отговорихме ние.

– Трябва серт, серт време, та като изтини задника на юрдика, тогава жъ падне в гола.

* * *

Минавам покрай къщата на дядо Петър. Той знаеше, че по това време аз пощаджиха ще му донеса вестника. Пледам го него

две гюли и ме покани да взема една. Тогава той ме весело погледна и ми каза:

– Унука, у нас имам едни гюли, които капаните на кантара не може да ги хвани, над пет килограма едната.

* * *

Към "Стоева могила" имай бостан. Пазий го. Както съм се облегал на една страна, заспал бей. Неусетно нещо ме погледлика по левия ми мустак. Събудих се. С едното око погледай и що да вида – зайк. Внимателно като изопнай гясната си ръка с юмрука и го праснай по главата. Зайкът се преметна няколко пътя и право през реката в "Грошовото кише".

По икингия го гледам по брега на реката на път за "Дренака", а на главата му една голяма брука.

* * *

Спорят лобците за гюметата. Дядо Петър се намес и им разказва:

– Какво спорите? Аз с Алеко имаме гюме на р. Марица. Такова чудно гюме – в него с файтона с Алеко спокойно се движииме.

Аз също съм ловец. Гюмето ми е удобно. В него върша две неща – хем гледам за юргечки, хем шия кожуфчета. Кроя 5 – 6 чифта вкъщи, ушивам ги в гюмето. Връщам се и пак продължававам старата пратика.

* * *

У нас си имам рибарник. Навъдги много риба. Но за беля се случи нещо много неприятно. Котките от Малък чардак се науча сами да си ловят риба. Трябваше да пазя рибарника, за да се стравя с тях.

* * *

Един селянин от с. Елешница търсил да си купи малко люцерново семе. Хората в кръчмата го изпратили у дядо Петър.

– Дядо Петре, имал си люцерното семе за продан. Искам да си купя малко – един килограм! – го запитал селянинът.

— Боо, боо, имај, но вчера го прогадой на егин човек от Малк чардак, цял чувал заедно с чувала, че нямал чувал! — отговорил убедително гядо Петър.

* * *

Имаме орташки голан с комшиите. Има много студена вода. Пък не е и плитък. Реший нещо откривателско. В една от страните на голана изкопай гунка. Като си направий сирене в тенекия — бам, право там. Бая тенекии си направий и веднага в лагилника ги туряй.

* * *

Дядо Димитър Боринарски с Дядо Петър се надхитривали кой знае повече зевзеци. Дядо Петър започва, а гядо Димитър му отговаря ведната:

— Стига, стига, Петре, аз съм ти я казал тая.

Дядо Петър все продължавал с нови и нови смешки, но гядо Димитър все му отказвал, че не е победен. Най-после гвамата се споразумяли и весело приключил спорът.

* * *